

Приключенията на понито
Бриз
и неговите приятели

Поредицата съдържа:

Приключенията на понито Бриз и неговите приятели

Книга четвърта

A kötetet írta és szerkesztette: dr. Csürikéné Tóth Dóra
Illusztráció: Csobán Éva, Dráviczki Péter,
Kerékgyártó Lajos, Nagybakay Diána

Breezy the Little Pony
Copyright © Graph-Art

Приключенията на понито Бриз
и неговите приятели

Книга четвърта

© Издателство „Фюм“, 2019

Автор Дора Том Чюркене

Художници Ева Чобан, Петер Дравицки,

Лайош Керекгярто, Диана Нагбакай

Преводач Екатерина Иванова Латева

ISBN 978-619-199-448-9

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя.
Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя
е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането
и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен
от издателя и закона, е забранено.

Издателство „Фюм“

Съдържание

Кукуригу! 6

Честит рожден
ген, Бриз! 16

Коледа във
фермата 26

Патилата
на дивото гъсоче 11

Нашествието
на сойките 21

Снежните
пиленца 31

Коледна
изненада 35

Великденска
изненада 45

Тайнственият
гост 54

Кучешки
живот 63

На кого е
замъкът 40

Какво намерих? 49

Нетърпеливко 58

Суматоха
в гората 68

Кукуригу!

Край тополите зад реката имаше малка ферма. В нея живееше Борчи – синеоко момиченце с кестенява коса. Борчи мечтаеше да си има пони, но баща ѝ – господин Сабо, не искаше и да чуе за това.

– На нашето стопанство не му трябва толкова малко конче – казваше той. – Каква полза ще имаме от него? Никаква, нали...

Но ето, че една нощ във фермата на семейство Сабо неочаквано се появи понито Бриз. Дотогава то беше живяло в пътуващ цирк, но по време на едно представление тигърът Кашкай се беше нахвърлил върху него и понито едва беше успяло да се спаси. Беше тичало дълго в мрака и не помнеше как е стигнало до фермата на господин Сабо край тополите.

Не всички животни от фермата се радваха на пришълеца, но добрият, смел и умен Бриз бързо успя да спечели сърцата им.

Най-щастлива от всички беше Борчи. Приключенията с понито нямаха край и във фермата край тополите винаги беше шумно и весело.

Казмер, единственият петел във фермата, смяташе своята работа за много важна и я вършеше с огромно въодушевление. Всяко утро, още по тъмно, петелът литваше на стобора и кукуригаше до презракване.

– Кукуригу! Ставай и почвай да грееш! – кукуригаше той към слънцето.

Тези оглушителни призови събуждаха не само животните във фермата край тополите, но и в съседните ферми.

– Що за петел е този Казмер! – мърмореше ядосано козелът Вироглавко. – Един ден не ме остави да се наспя!

– От неговите крясъци ме болят ушите! – оплакваше се магарето.

– Събужда гъсетата ми! – възмущаваше се гъската.

И ето, че един ден животните решиха да поговорят с петела.

– Казмер, твоего кукуригане на разсъмване ни дойде до гуша! – заяви Вироглавко. – Кукуригай колкото щеш през деня, но не ни безпокой сутрин.

Казмер така се разстрои, че не можа да възрази дори на гъската, да не говорим за козела. Наведе глава, скри се зад бунцето и започна да страда. Понито Бриз се опита да го утеша:

– Не го преживявай чак толкова, Казмер. Все пак можеш да пееш цял ден.

– Какви ги говориш! – подскочи петелът. – Петлите трябва да пеят на разсъмване. Ти знаеш ли, че събратята ми ще ме скъсат от подигравки! По-добре изобищо да не кукуригам.

Речено-сторено. На другата сутрин Казмер не събуди животните. Те спокойно спаха чак до пладне, а когато отвориха очи, разбраха, че няма какво да ядат. Още сутринта врабците бяха изкълвали закуската им и сънливците стояха гладни чак до вечерта. Същото се случи и на втория ден, и на третия...

Като разбра за това, хитрата лисица Рози се ухили до уши и се облиза.

– Старият петел съвсем се е размързеливил. Тези сънливици няма да си подадат носа навън до обяд. Ще взема да отскоча до фермата. Може би ще си намеря нещо вкусничко!

Рано сутринта, докато животните преспокойно сънуваха своите сънища, хитрата Рози тръгна към фермата. Прокрадна се безшумно край колибката на кучето Султан, което спеше сладко и не я усети. Вмъкна се в склада с храна, грабна една кошница с яйца и едно по едно ги излапа всичките. За фермера останаха само изпочупените черупки.

Когато се събуди, понито Бриз видя какво е станало и много се разстрои.

– Ако не бяхме спали до обяд, лисицата нямаше да изяде яйцата – каза то на приятелите си. – Хайде да помолим Казмер пак да кукурига.

– А, не! – навюри рога козелът. – Тъкмо започнах да се наспивам. А и защо да сме виновни? Виновен е Султан! Той трябва да пази фермата.

Бриз не каза нищо. Наведе глава и отиде да пие вода.

На другата сутрин лисицата дойде отново. Скочи върху бъчвата до склада с храна, вмъкна се през отворения прозорец и се озова на най-горната лавица. А там имаше какво ли не! Шунка, най-различни наденици, сушено месо... Стояха си и сякаш чакаха само хитрата Рози да ги изяде. Като се натъпка до премала, лисицата изскочи през прозорчето и дим да я няма.

– Ко-ко-ко! – разкудкудяка се по обед кокошката Клотилда. – Хитрата Рози пак е идвала!

– Лоша работа! – рече магарето Авраам. – Скоро ще се докопа и до нас. Хайде да помолим Казмер да ни буди сутрин.

– В никакъв случай! – подскочи Вироглавко. – Ако ставам толкова рано, вечер няма да мога да се наслаждавам на концертите на шурците.

Заради тези концерти приятелите заспаха чак среднощ. Нали на другия ден не трябваше да стават рано... А през това време хитрата Рози беше разтръбила из цялата гора, че никой не пази фермата. И ето, че на разсъмване, начело с лисицата, натам пое върволица от нови гости – още няколко лисици, два-три вълка и няколко невестулки.

– Защо ни доведе тук? – изръмжа един вълк, щом пристигнаха. – Вече си изяла яйцата и си изпразнила склада. За нас не е останало нищо.

– Глупав вълк! – присмя му се Рози. – За вас останаха животните. Петелът не ги буди и те дори няма да разберат как ще ги изядем.

– Това ми харесва! – потри лапи вълкът. – Хайде, че лигите ми потекоха!

Пришълците се промъкнаха към обора, отвориха безшумно вратата и един по един се вмъкнаха вътре. Домашните животни спяха дълбоко. Само Казмер, който все така се събуждаше по тъмно, видя неканените гости и се вцепени от страх.